

Barcsai László

Langurvizeltető

Amar pórázon vezette be Haroont a Delhi előkelő negyedében található gyönyörű kertbe, ami most a béke szigetének tűnt, de tegnap még a sikolyok és rikoltozás hangjai törték meg a szökőkút csobogását. A kövezen még ott sötétlett a felmosatlan ember és majomvér keveréke.

Rúpi asszony járult eléjük, csapzottan, szétszalazott hajjal, a sírástól és kialvatlanságtól fekete táskákkal a szeme alatt. Hogy van a férje, felszínesen érdeklődött Amar, csak úgy illemből, nem először járt már olyan helyen, ahol a rhesusmajmok megtámadtak valakit. A férfinak még szerencséje is volt, csak a karját és lábait harapdálták össze, látott már olyat, ahol egy kislány arcát tépték szét az elszemtelenedett állatok. Évek óta hatalmas gondot jelentettek a városnak a csapatokban portyázó rhesusmajmok. Otthonokba törtek be, turistákat raboltak ki, elloptak minden kint hagyott ételt, feltúrták a kerteket és megvédték magukat az ellenállókkal szemben, harapásukkal pedig betegségeket terjesztettek. Ő maga ugyan haszonélvezője ennek az egész örületnek, a hivatásos languridomárok egyik legjobbika. A szerencsétlen eset után, mikor az alpolgármester egy majomtámadás alatt halálát lelve kizuhant az erkélyről, ő volt az első, akit személyesen a védelmi miniszter bízott meg a feladattal. A hivatali idő lejárta előtt húsz perccel Amar és segédei 40 langur társaságában megjelentek a minisztérium épületénél és biztosították a dolgozók távozását. A nagyobb majmok vizelete akár egy hétig is távol tartja a rhesusoskat, ám ezt a szolgáltatást csak a tehetősek fizethetik meg maguknak, a szegények továbbra is ki vannak téve a támadásoknak. Persze volt példa arra, hogy némelyik segédje lopott némi vizeletet és azzal kereskedett a tudta nélkül, volt olyan is, hogy megléptek egy-egy majommal és saját vállalkozásba kezdtek. Az ilyen apró kellemetlenségeket a magafajta üzletember természetesen a saját módszerei szerint, elegánsan megoldotta. Nagyobb bajt okoztak azonban az állatvédők, akik az ellenzéki pártokkal szövetkezve a langurvizeltetők betiltását követelték, védett állat lévén ugyanis nem lehetne fogságban tartani őket, pláne nem annyit, amit a szolgáltatás iránti kereslet megkövetel. Amar langurjai kimondottan luxusban

éltek, már csak ha azt vesszük figyelembe, hogy ezek az állatok azzal kerestek pénzt gazdájuknak, hogy a gazdagok kertjeiben legelészték a fák leveleit és emellett a háziak Hanumánnak tisztelegve ellátták őket jobbnál jobb gyümölcsökkel és élelemmel, amit magukba tömni se bírtak az állatok. Az ellenzékiek először hivatásos majombefogókat alkalmaztak, egyre többet ígérve egy befogott példányért. Ez aztán mind az állatvédők, mind a vallásos emberek haragját zúdította rájuk. Sok sérült állatot vittek a város déli részén fekvő menedékhelyre, ahonnan egyébként is könnyedén ki tudtak szökni és visszatérni a belső negyedekbe. Az ügyetlen majombefogók lassan kikoptak a történetből, de néhány profiból álló csapat még mindig tevékenykedik a városban. Amar feleségének bátyja, Maahir is ebben találta meg a biztos jövedelem forrását. Az egész üzlet gyakorlatilag a vallásra épül. A majmok a nagy tiszteletben tartott hindu isten, Hanumán élő képviselői, és a hindu hagyományok szerint kedden és szombaton etetni kell őket. Ám az állatok a köztes napokon is visszatérnek a könnyű élelem reményében, és ha nem kapnak, hát elveszik, félniük nincs mitől, nem bántják őket vallási megfontolásból, bár minden ellenállás igazán veszélyes lehet, az éles fogakkal és a gyorsasággal szemben nincs esélye az embernek. A próbálkozók úgy járnak, mint Rúpi asszony férje, aki a gazdasági minisztériumban dolgozik. Szegénykémnek összemarcangolták a vádliját, lábra sem tud állni, leharapták két ujját és harminc öltéssel kellett összevarrni az alkarját, sírdogálta az asszony. Még szerencse, hogy a gyerekek nem voltak a kertben, nyugtatgatta Amar. Most már ne féljen, Haroon majd elintézi a dolgot, csak arra kérem, ne menjenek közel hozzá, már erős ütésével odébb repítheti a gyerekeket, egyébiránt nagyon szelíd jószág, messziről gyümölccsel lekenyerezhetik. Köszönjük szépen, itt a 250 dollár, adott át hálásan a nő egy borítékot. Rendben, köszönöm, most itt hagyom kikötve ehhez a fához, reggel visszajövök ellenőrizni minden rendben van-e. Vigyázz rájuk, Haroon, add a neved, adj reményt nekik, köszönt el a majomtól.

Maahir már a Shantarams teraszán szürcsölgette a feketét, amikor Amar megérkezett. Kértem neked is, mindjárt hozzák, gondolom, előbb foglalj helyet, kedélyeskedett Maahir. Nem végzed jól a dolgod Maahir, ült le komoran az asztalhoz, szerencsétlen embernek majdnem letépték a karját a majmaid. Szerencsétlen? Ő? Az egyik majomnak széthasadt a fején a bőr, az egy vadállat, gyilkos,

védekezett Maahir. Igen, fejbe dobta az egyiket egy teáskannával, miután kitéptek egy darabot a vádlijából, mit csodálkozol. Hanumán büntesse meg érte, mormolták együtt. Remélem, nem látta senki, ahogy beengedted őket a kertbe! Nem, dehogy is, tudod, hogy láthatatlanok vagyunk. Ajánlom is! A következő feladat..., köszönöm, tegye csak le, szakította félbe a pincér. Szóval a városfejlesztés vezetője nagyon biztonságban érzi magát! Komolyan, ezt hogy találta ki? Mit tudtál meg a dologról? Már harminc fiút toboroztak, negyvenes létszámot akar, a Parlament épületénél próbálják ki őket először. A langur fiúk, így nevezik őket a hivatalban, fehérre festik a bőrüket, az arcukat feketére, fehér körszakállat és egy hosszú műfarkat kapnak. Az egyik emberem látott a hivatalban belőlük párat, még nem végleges az öltözet, de a rhesusokat megtéveszti, ez biztos, letesztelték. Gondolom, nekünk szólnak majd utoljára, az én zsebemből nem fogja ki venni a pénzt, ahogy az alpolgármesternek sem sikerült, neki sem fog, dühöngött Amar. Akkor mi legyen, érdeklődött a társa. Kaptam egy fülest. Holnap vacsorát ad a tetőkertjén, azt szeretném, hogy a legéhesebb, legagresszívabb majmaidat elengedné a környéken, egyszerre több kocsival menjete, több ponton a háza körül, a zaj és a fények odacsalják őket. Ha elintéztük, másnap átviszem Haroont a gyászoló feleségéhez és gyerekeihez, hogy így fejezzem ki részvétem. Aztán foglalkozunk a lemur fiúkkal is! Megvan még a kutyabefogó ismerősünk?

Barcsai László

Pangolin

Borostyánba zárt szúnyogként egy kád kihűlt vízben fekszik. Ezer éve hallgatja a ventilátorok morajlását, zárt szemekkel is érzékeli a mesterséges világítást, ami a növényeket táplálja. Hamarosan lejár a tizenkét óra, a virágzási szakaszban a nátriumgázos lámpák fényének piros tartományát hasznosítják a kicsikék, aztán ugyanennyi folyamatos sötétségre van szükségük. Ilyenkor jön el az ő éjszakája, általában álmatlan.

Kihúzza a dugót, a víz a szokásosnál lassabban ereszkedik le róla, a lefolyó megint el fog dugulni. Addig fekszik a kádban, míg teljesen meg nem szárad, kiszáll, köntöst vesz magára és mezítláb elindul a fürdőből. Valójában csak egy WC és kád, egy csempézett zugban, a hálómű mellett, zuhanyfüggönnyel leválasztva. Valamikor raktárhelyiségnek használhatták az épületet, most kétezer tő, éppen virágzó marihuána növénynek és neki, a gondozójuknak ad otthont. Már nincs sok hátra. Ahogy végigsétál a sorok között, a gyantától elcsöppenő csúcsok erős, citrusos alapjegyű szagot árasztanak, kóbor szúnyogok ragadnak rájuk, némelyiket olykor teljesen beborítja az olajos matéria, ez a hasisborostyán. Legalábbis Dat szerint, akinek tegnap kellett volna jönnie a szokásos heti vizitjére. Persze, előfordult már az ilyesmi, mióta itt van. Ilyenkor a pesti srácokkal elfajulnak a bulik, és néhány napig eltart, mire újra összeszedi magát. Dat, az unokatestvére, itt született az országban, gazdasági egyetemre jár, magyar barátai vannak, magyar csaja. Nem aggódik, konzervből még egy hétre elegendő készlettel rendelkezett, viszont az édesség, néhány csomag gumicukrot leszámítva, elfogyott, pedig arra nagyobb szüksége van, mint bármire. Ellenőrzi a lámpák időzítőjét, még fél óra villanyoltásig. Tápanyag-kiegészítőt már nem kell adagolnia az öntözőrendszerbe, az érés utolsó hetében jártak. Korábban lecsippentett pár csúcsot, hogy ha megérkezik Dat, majd megköstolják a termést, játszanak a Playstationon, sört isznak és mesél Vietnámról, ahol az unokatestvére egyszer járt életében, ötévesen, akkor találkoztak először. Nem jött, így kénytelen volt egymaga letesztelni a szárítmányt. Bekapcsolta a tévét, amit csak játékokra használt, Dat ugyan adott dévédéket, amiket a konzol

lejátszott, csak már unásig nézte az összest. Pornót szintén hozott, eltöprengett rajta egy percre, talán azt néz. Ám nem tudta kiverni a fejéből a sötét dolgokat, ha Vietnámra gondolt. Keserűség tört rá, megjelent előtte az anyja arca. Pillanatnyilag úgy áll a helyzete, hogy nem láthatja többet. Otthon körözték, illegális állatkereskedelem miatt. Kiszöktették az országból, a börtönt csak ezzel kerülhette el.

Egy befolyásos kínai kereskedőnek készítették elő a szállítmányt. Míg apja a hímeket nyúzta, Van a nőtény tobzосkákka foglalkozott. Filéző késsel az összegömbölyödött állatok tarkójának pikkelyei alá nyúlt, majd egy erős szúrással kioltotta életüket, az elernyedtestek hasát felvágta és sértetlenül kimetszette belőlük az embriókat. A nyúzást az apja folytatta. Ötszáz dollárt adtak egy kiló embrióhúsért, a pikkelyért meg kétszázat. Úgy emlékezett, pontosan a huszadik magzatot tette a sötétkék műanyag ládába, amikor rájuk törtek a rendőrök. Feltúrták az egész házat, a fagyasztókból lefoglalt és az éppen feldolgozott tetemek elegendő terhelő bizonyítékként szolgáltak ellenük. Minimum tíz év börtön fejenként. Bögött, akár egy taknyos kölyök. Zokogva, bilincsben ült a saját konyhájukban, amikor az egyik rendőr mögé lépett és levette róla a karperecet. Véres, magzatmázás kézzel törölte könnyeit értetlenül nézve a nyomozóra. – Apád kifizetett. Fuss el, fiú, ne lássalak soha többet! – üvöltött rá. – Köszönöm – dadogta Van, és kiszaladt a házból, egyenesen a nagybátyjához, az egyetlen tisztességes emberhez a családjában. A rendelője felett bújtatta egy hétig, míg eljöttek érte a kínai kereskedő emberei. Felvették a kapcsolatot a magyarországi bácsikájával, majd elvitték Hanoiba, aztán hamis útlevelel mint kínai állampolgárt, feltették egy gépre, Isztambulban átszállt egy másikra, majd a budapesti reptéren már vártak rá. Beültették egy kocsiba, ahol húsz év után újra találkozott a bácsikájával és az unokatestvérével. A fővárosból annyit látott, amit a könnyes szemei és a sötétített üvegek engedtek, közben meghallgatta, milyen jó helye lesz, újrakezdheti, pénzt fog keresni, jó munkát találtak számára.

Az utolsó zacskó gumicukrot eszi meg. A fű földszerű, pézsmás utóíze keveredik a mesterséges édességgel, nyála besűrűsödik, émelyítő, mintha pikkelyes emlős vére fröccsent volna a szájába. Vizet tölt magának egy pohárba, visszadől az ágyra, ismét rágyújt. Aludni fél, csapdában érzi magát, rabtársai szúnyogok. Hanyatt fekvé az arcára pereg a bealudt spangli hamuja. Az álomba ájulás

mezsgyéjén elveszti egyensúlyát. Valahol, egy teljesen idegen országban, a semmi közepén rátörök az ajtót, kiviszik a napfényre, az arcát a langyos földre nyomják, rátérdenek a hátára az érthetetlen magyar nyelven ordibáló kommandósok. A hatóságok kiadják Vietnámnak. Majdnem úgy alakul, hogy megbűnhődhet, és megbocsájtást nyer, láthatja az anyját, szólhat hozzá. Azonban szavai nem jönnek, olyan némaság támad, amilyen némaság csak egy halott tobzoska méhében lehet. Felriad, a ventillátorok három óránként leállnak, visszatérnek érzékei, még mindig nyomasztóan egyedül van. A raktárépület ráomló csendjét a gyantába ragadt szúnyogok reménytelen zümmögése, sötétjét pedig a lenémített pornó fénye töri meg. Kint megáll egy kocsi.